

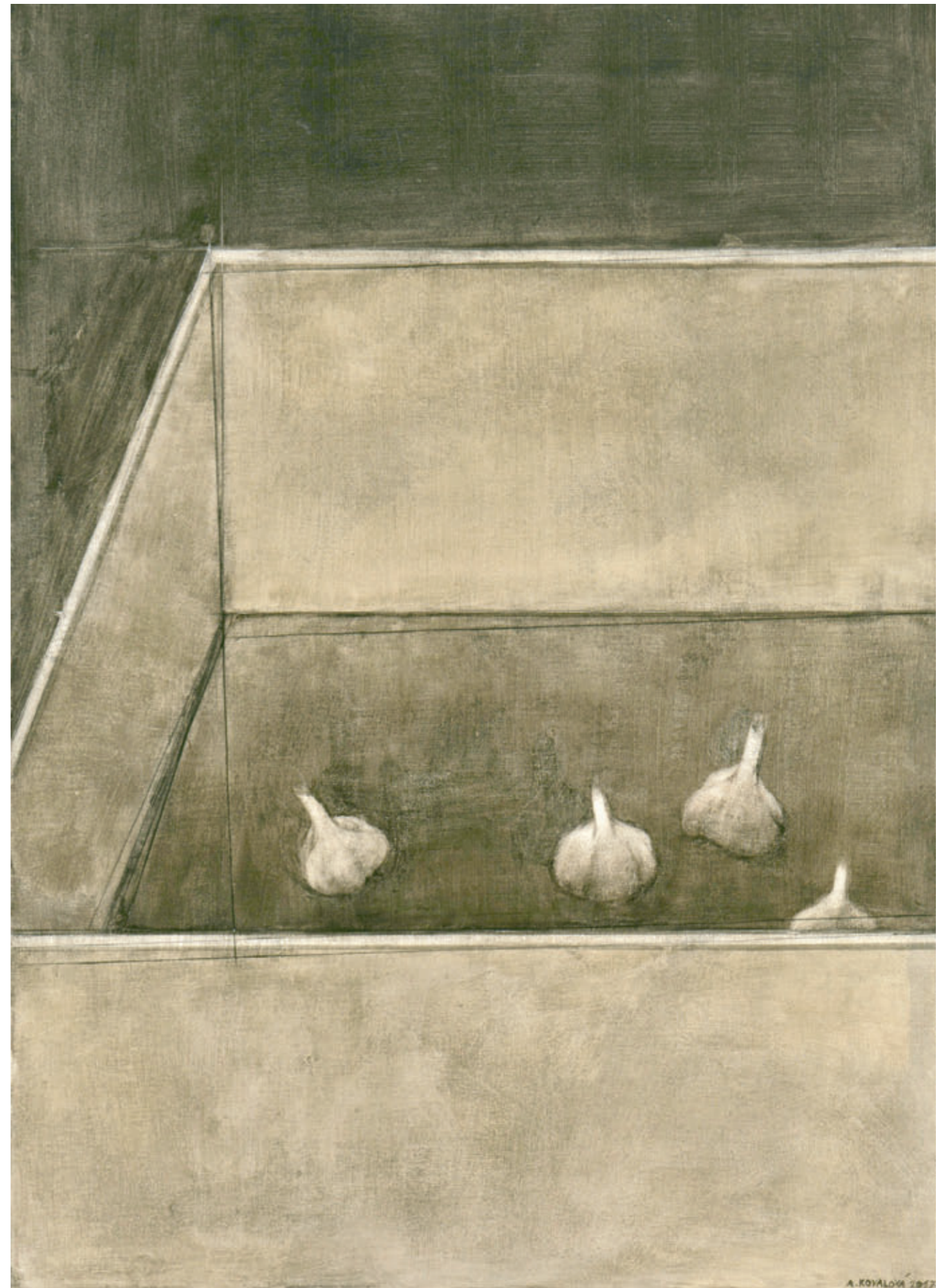


Miroslav Koval, Bez názvu, srpen 2019, 210 x 140 mm, tuš, česnekový stvol, papír

Výstavní síň  
**Sokolská 26**  
(výstava stodevadesátářetí)

Centrum kultury a vzdělávání Moravská Ostrava, příspěvková organizace ([www.ckv-ostrava.cz](http://www.ckv-ostrava.cz))

17. října - 29. listopadu 2019  
otevřeno pondělí - pátek 8 - 17 h



Anežka Kovalová, Česnek v krabici, 2017, 74,5 x 53,5 cm, tempera na desce



# ANEŽKA KOVALOVÁ

Malováním a kreslením pátrám v rozlehlém prostoru vnějšího i vnitřního světa, viditelná skutečnost se přitom otevírá té, která je za ní. Je to podivuhodné dobrodružství moci naslouchat plynutí ticha a nechat, aby se proměňovalo ve vrstvy a sítě čar. Z nich se pak se stále větší určitostí vynořuje něco, co nakonec zůstává jako jediný možný obraz (či odraz) té chvíle, místa, situace... Je to způsob rozpomínání se, vhlížení do paměti Země, věcí, událostí, do vlastní paměti. Ptám se, co asi znamenají a skrze ně také, kdo jsem. Smím takto svobodně prostupovat časem, někde, kde čas není, a v zastavení sdílet jejich skrytý odkaz.

Různé černě uhlu a jeho nesčetné odstíny na teple šedém podkladě balicích papíru rezonují s mou "vnitřní barevností" a zastupují i celé barevné spektrum vnějšího světa. V malování se doptávám téhož jakoby z opačné strany. Tempera sama pobízí mou vstřícnost k věcnosti, k reálným detailům viděné skutečnosti, k věcem a místům nejbližším v obojím významu slova.

Mou pravdou je pravda staré dřevěné podlahy. Je to bílé světlo v okně. Zbylé stopy sněhu na ploše Země. Omletý kámen. Stěna lesa. Předjarní nahota zahrad. Kánonický tvar hrušky. Samota místa. Ztemnělý keř. Stůl a zeď. Kopec a cesta. Vítr. Padání deště, světla a tmy. Ticho těchto věcí a událostí. Země, která říká: „Jsi ze mě“. To všechno je v nekonečných proměnách její odvěká abeceda a kreslením či malováním z ní vyhledávám vlastní znaky k pojmenování skutečnosti, ve které se čas Země protnul s časem člověka.

Za tvarem a barvou-nebarvou hledám někde uvnitř hlubší odpověď. Všechno důvěrně známé je ve své podobě každým dnem jinak posvěceno, v souhře událostí se vždy jinak proměňuje a přesahuje, je částí vesmíru, ten je všudypřítomný. Každá věc je sama o sobě ohraničenou skutečností, ale nese v sobě zároveň ještě jiné, ničím neohraničené poselství. Na úzkém rozhraní mezi viděným a skrytým takto léta rozmlouvám se světem, se sebou, smím být svědkem zázračnosti věcí a dějů míjených, jen zdánlivě všedních.

Anežka Kovalová /z vlastních textů/

1. 7. 1949 narozena v Šumperku.  
1967 – 1973 AVU Praha, ateliér profesora Karla Součka.  
1967 – 1973 vyučovala na ZUŠ v Šumperku.

Do roku 1981 spolupracovala s otcem, sochařem Jiřím Jílkem a podílil se na programu výstav v jeho šumperské galerii.

Je hostem Spolku olomouckých výtvarníků a Výtvarné společnosti Kruh, Kostelec nad Černými lesy.

Vystavuje od roku 1975, samostatně od roku 1978. Střídá malbu s kresbou a okrajově i s grafikou.

Výtvarně doprovodila básnické sbírky Ondřeje Fibicha, Martina J. Stöhra, Pavla Kolmačky, Jaroslava Seiferta a izraelské básničky Ilany Shmueli, přítelkyně Paula Celana, knihy „Severomoravské pověsti a zkazky“ Bohuslava Indry, „Zánik samoty Berhof“ Vladimíra Körnera a „Vrbovou pišťalku“, výbor z povídek Ilji Hurníka.

V příštím roce chystá s manželem výtvarný doprovod antologie krátkých textů stovky českých básníků.

Je zastoupena v soukromých i veřejných sbírkách - Ministerstvo kultury České republiky; Galerie hlavního města Prahy; Alšova jihočeská galerie v Hluboké nad Vltavou; Severočeská galerie výtvarného umění v Litoměřicích; Muzeum umění v Olomouci; Oblastní galerie Vysočiny v Jihlavě; Galerie výtvarného umění v Ostravě; Vlastivědné muzeum v Šumperku; Galerie H v Kostelci nad Černými lesy; Galerie Art Space v Nishinomiya city v Japonsku.

E-MAIL: kovalovi@gmail.com

# MIROSLAV KOVAL

Umění je ve ztišení, učí nás ctnosti stromu. Zemi je věrný, slunce, voda a vítr přichází za ním. Člověk si může místo vybrat, v něm ale zakořeněný stává se pomalu jeho součástí. Stačí málo: dům, zahrada, potok, topol, kopec... . Usadili jsme se na vesnici a v ní na okraji, na dotyk úplnosti, které nic nechybí.

Všechno co jsem kdy hledal kresbou, malbou nebo i fotografií, bylo mi nahlížením do řádu přirozeného světa; pokusem přiblížit se znakovému písmu knihy země, kde každý drn trávy je celistvým vesmírem. Kreslím v rytmu vůle a podvolení se kresbě. Nacházím v ní jeho vnitřní pnutí, ptám se jí po jeho sebeutváření. Pevná čára je kostrou, měkká hmota tkání těla a i prázdno v ní je světelným tvarem, někdy právě tím podstatným.

Cestu mi otevřela voda, bez nádoby beztvárá i nekonečně tvárná. Potvrdila mi známý výrok, že stejně jako voda teče i tráva, že pomalou vlnou jsou tvary kopců a ustavičným pohybem je prostoupena veškerá příroda včetně nás samých, těla i myslí, obrazů a vzpomínek ve vrstvách paměti.

Malbu i fotografii jsem dávno opustil a vrátil se ke kresbě, podobně malé jako na počátku. Není zavazujícím konceptem, ale trvalou otevřeností. Nijak nesouvisí s dobovými trendy a už vůbec nejde mi o sebeprosazení; zůstávám stranou a nezrcadlím se v ní. A ani krása není jejím cílem, ale přirozeným projevem řádu v míře přiblížení se k němu.

Tuž zhutněná vysycháním svádí k vrstvení. Nanáším ji seříznutým stvolem česneku a nechávám kresbu často i dlouho zrát. Někdy mne hned na začátku zastaví a zůstane vzdušně řídká, jindy si zahušřování vynutí a blíží se malbě. Je bezejmenná, vstřebává do sebe všechno co mne obklopuje a v nerozlišení velkého s malým rodí se z prázdna papíru. Často se k „motivu“ znovu vracím, a přece je každý krok jiný. A ani na rozměru kresby nezáleží, i malý formát stačí. Kreslím a neptám se proč. Samotný proces je odpovědí: je potvrzením, že ještě vidím a cítím... že ještě jsem. Je životní nezbytností a zmatky světa do ní nepouštím.

Miroslav Koval

26. 11. 1944 narozen v Havlíčkově Brodě.  
1944 – 1946 s rodiči v Humpolci a do jara 1953 v Litoměřicích.  
Po jejich uvěznění v letech 1953 – 1960 v dětském domově v Pyšelicích, pak znovu s nimi v Litoměřicích (viz [www.pametnaroda.cz](http://www.pametnaroda.cz)).  
1960 – 1963 vyučen v Lovosicích v oboru lučebník chemických provozů, setkání s malíři Františkem Dvořákem a Jaroslavem Uiberlayem.  
1963 – 1965 studium a maturita při zaměstnání laboranta v Kaučuku Kralupy nad Vltavou a ve stáčírně sudů pivovaru v Litoměřicích.  
1965 – 1971 Akademie výtvarných umění Praha, ateliér profesora Františka Jiroudka.  
6. 12. 1968 seznámení s Anežkou Jílkovou, malířkou z ateliéru Karla Součka.  
Od roku 1971 v Sobotíně a do roku 1981 spolupráce se sochařem Jiřím Jílkem.  
1974 svatba s Anežkou; narozen syn Štěpán.

Výstavy od roku 1974, samostatné od roku 1981.

Je hostem Spolku olomouckých výtvarníků a Výtvarné společnosti Kruh, Kostelec nad Černými lesy.

Je zastoupen v soukromých i veřejných sbírkách - Národní galerie v Praze; Moravská galerie v Brně; Alšova jihočeská galerie v Hluboké nad Vltavou; Severočeská galerie výtvarného umění v Litoměřicích; Muzeum umění v Olomouci; Vlastivědné muzeum v Šumperku; Geofyzikální ústav Akademie věd ČR, v.v.i., v Praze; Kupferstichkabinett Dresden v Německu; Galerie Art Space v Nishinomiya city v Japonsku.

Od listopadu 1994 dodnes dramaturg Galerie Jiřího Jílka v Šumperku, příprava už 300 výstav autorů různých generací a většinou i textů k nim. (viz [www.galerie-sumperk.cz](http://www.galerie-sumperk.cz)).

E-MAIL: kovalovi@gmail.com